

Különút

Az éjszaka gerincén ülünk,
halkuló mulatás.
Csigolyák közt
a vezeklés botorkál.
Az egyik ember csak
akkor tudja megölni
a másikat,
ha az már
előtte se élt.
Felettünk a sírás
dajkálja a szél.
Törékeny tereken
kóborolunk,
egymást feladva.
Gombok nélkül
maradt kabát
alatt keressük a meleget.
Befúj a szél.
Dagad az üresség.

Szívesség

„Akasszátok föl magatokat!”
mondta Anyám.
Mi pedig kiszaladtunk
az udvarra.
Kinyílt a ház ajtaja.

Megijedtünk, hogy kapunk tőle
néhány pofont,
de csak kijött segíteni
kötelet keresni.

Élethiány

leerölteti a torkán
a két deci vizet,
hogy levegőhöz jusson
a pohár feneke,
ha ő már nem.
a konyhamérlegen leméri
a veszteséget,
majd nagyokat harap
apja öt év múlva diagnosztizálható
tüdőrákjába,
ami most még csak
füstcsíkokban tekereg
a karácsonyfa körül.
a mindennapi kenyérre
szavazna,
a stabil anyaságra,
nem valami
mellét döngető,
hazugságtól habzó szájú
pártra.
halmozódó keserűség,
amitől meg kéne válni,
de egy nőnek nem illik hányni.
combjához szorított szoknyában
bolyong a lakásban.
korgó gyomra hangosabb,
mint az anyja ordítása,
amikor kiveszik méhéből
az elfertőződött spirált.
a hamutartó szaporodó

csikkjei sajjóvá
duzzasztják
a télikabát hiányát.
mindenre nem jut.
mindenre nem jut idő.
három fadarab
holnap fog elégni.
csak a hangszerré vált fa teste
tud halála után hangot kiadni.
egy feldolgozatlan szerelmi
csalódás
hever a szennykosárban,
amitől mindennek penészszata
van a házban.
a kölcsönvett érzéketlenséget
elfelejtette visszaadni,
s úgy büzlik,
mint az utcasarkon ülő
hajléktalanon a lyukas zokni.
már nem emlékszik
minden vigasztaló szóra.
mindenre nem.

Cserbenhagyás

Kiköltöztem magamból.
A szívkamráról hullik a vakolat.
Lehúzza a redőnyöket a szél,
a kilincsre szédül az alkonyat.
A gombok szétgurulnak,
ütközik a peremük.
Ködfátyol a vér.
Elengedem a fehér vitorlát.
Nyel a tenger.
Megakadok a torkán.